

Република Србија
УПРАВНИ СУД
8 У 8470/11
20.06.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руше Урошевић, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа пуномоћник др Светислав Ј. Ристић, адвокат из Београда, Јужни булевар бр.144, Локал бр.203, против туженог Комисије Скупштине Фонда за социјално осигурање војних осигураника за ревизију и решавање у другом степену о правима из пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника, ради поништаја решења УП-2 број: 06/09 П-115 број: 566178/П-П од 14.07.2011. године, у предмету признавања права на пензију, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.06.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 20 У.13390/10 (2009) од 08.04.2011. године, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења директора Фонда за социјално осигурање војних осигураника П-115 број: 566178 УП-1 број: 2277-2/08 од 28.11.2008. године, којим је у ставу I диспозитива, тужиоцу признато право на пензију у месечном износу од 68.581,75 динара, односно 82% од пензијског основа, почев од 01.10.2008. године, од када тече и исплата. Према ставу II диспозитива уживалац пензије је дужан да овом органу у року од 8 дана пријави сваку промену насталу у личности или у стварним околностима, као и остале чињенице које утичу на промену или престанак права на

пензију, док је ставом III диспозитива, одређено да жалба и ревизија не одлажу извршење решења.

У тужби, поднетој Управном суду, тужилац преко пуномоћника оспорава законитост оспореног решења, због повреде одредаба Закона о Војсци Југославије и Закона о Војсци Србије, на које се тужени орган и сам позива у оспореном решењу, а на тужиочеву штету. Истиче да тужени орган није поступио по примедбама наведеним у пресуди Управног суда 20 У.13390/10 (2009) од 08.04.2011. годину, већ је поновио раније оспорено решење. Наводи да је у жалби истицао и за то пружио одговарајући доказ, у виду исплатне листе за месец септембар 2008. године, да му је у том месецу, у коме му је иначе и престала служба, основица за обрачун плате према утврђеним елементима плате, била увећана за 20%, у складу са тачком 2. наведеног Закључка Владе, односно да му је плата за тај месец била увећана за 16.727,26 динара нето, односно 23.861,99 динара бруто, на шта су плаћени порези и доприноси за здравствено и пензијско осигурање у износу од 7.134,73 динара. Сматра да му је применом цитираних одредби Закона о Војсци Југославије, Закона о Војсци Србије и Закључка Владе, укупан пензијски основ требало одредити са наведеним увећањем плате од 16.727,26 динара, па тек након, тако утврђеног укупног пензијског основа, одредити износ пензије у висини од 82% од пензијског основа. Додао је и то да је све ово истицао у жалби против првостепеног решења, а да тужени орган те његове наводе није уопште ценио, због чега је повредио правила поступка прописана одредбама члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку. Предлаже да суд сходно одредби члана 70. став 1. и 4. Закона о управним споровима, уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Управни суд је у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Суд је ценио навод тужбе којим се предлаже да реши овај управни спор у пуној јурисдикцији сагласно одредби члана 43. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ бр. 111/09), али је нашао да будући да суд по правилу решава на основу чињеница утврђених у управном поступку, а које су у конкретном случају потпуно и правилно утврђене, нису испуњени услови за мериторно судско одлучивање.

Правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган у извршењу пресуде Управног суда 20 У.13390/10 (2009) од 08.04.2011. године, у поступку у коме није било повреде правила поступка, одбио као неосовану жалбу тужиоца изјављену против ожалбеног решења од 28.11.2008. године, налазећи да је то решење донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права.

Према одредби члана 244. став 2. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ“, број 43/94), на коју упућује одредба члана 197. став 2. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, број 116/07), пензијски основ чини плата која припада професионалном војнику по члану 71. овог закона у последњем месецу пре престанка својства професионалног војника према елементима плате које професионални војник има у часу престанка војне службе.

Одредбом члана 191. Закона о Војсци Србије, прописано је да до доношења прописа о пензијском и инвалидском осигурању војних осигураника, пензијски основ за обрачун висине војне пензије војном осигуранику коме престане служба са правом на пензију по ступању овог закона на снагу, чини месечни износ плате без пореза и доприноса за пуно радно време, која војном осигуранику припада

у месецу у коме му престане служба, а одредбом члана 96. истог закона, прописано је да пуно радно време професионалног војног лица износи 40 часова недељно.

Одредбом члана 49. став 1. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, на који је Влада Републике Србије дала сагласност закључком 05 број 00-31/2008-001 од 24.01.2008. године, прописано је да плату професионалном припаднику војске, надлежни старешина утврђује решењем на основу акта о постављењу, односно распоређивању на радно место утврђено формацијом, а ставом 2. овог члана је прописано да се решењем из става 1. овог члана одређује коефицијент према положају, чину, групи радног места, броју платног разреда, посебним условима службе и специфичној војној служби.

Одредбом члана 15. став 2. наведеног правилника, прописано је да официру и подофициру који су примљени у радни однос на неодређено време, припада коефицијент за посебне услове службе у војсци у висини од 25% од основног коефицијента.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган у поновном поступку утврдио на основу Наредбе број 1-402 министра одбране од 13.09.2008. године, да је тужиоцу служба у Војсци престала по потреби службе услед организацијско-мобилизацијских промена, да је од исте разрешен године и да је до престанка службе у Војсци навршио укупно 34 године, 00 месеци и 03 дана пензијског стажа, од чега има укупно навршених 26 година рада у радном односу. На основу извештаја о плати за месец септембар 2008. године и решења Б.Б. инт. број ...-... од 07.02.2008. године, утврђено је да је тужилац у часу престанка војне службе имао чин пуковника са коефицијентом 0,78%, да је био распоређен на формацијско место 6 положајне групе са припадајућим коефицијентом 1,95, а што чини основни коефицијент, да му је по основу посебних услова службе у Војсци Србије, одређен додатни коефицијент у висини од 25% од основног коефицијента и да му по основу навршених година рада у радном односу (26) припада додатак на плату од 10,4%.

Имајући у виду напред наведено, као и цитиране одредбе закона, правилно је, по оцени Управог суда, тужени орган оценио да је правилно првостепени орган у спроведеном поступку утврдио све елементе пензијског основа које је тужилац имао у месецу у коме му је престала служба у војсци и динарске износе по истима, укупну висину пензијског основа, као и износ пензије у висини од 82% од пензијског основа. Ово стога, што су на основу доказа у списима предмета (извештаја о плати за месец септембар 2008. године и решења о плати Војномедицинске академије), утврђени елементи плате у последњем месецу пре престанка војне службе, а што је основ за утврђивање елемената пензијског основа. Наиме, сви елементи плате према извештају о плати за месец септембар 2008. године, када је тужиоцу престала војна служба, рачунати су од основице у бруто износу од 31.669,04 динара или нето износу од 22.200,00 динара, како је прописано тачком 1. закључка Владе Републике Србије од 03.04.2008. године, а што се види из наведеног извештаја о плати, а не на увећану основу од 20%, из ког разлога се не може ни пензија рачунати на увећану основицу. Такође, део плате у пензијском основу за посебне услове службовања у висини од 25% од основног коефицијента, правилно је првостепени орган утврдио у пензијском основу, сагласно одредби члана 15. став 2. наведеног правилника.

Суд је ценио наводе изнете у тужби, па налази да они код наведеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово посебно, имајући у виду да у списима предмета постоји акт од 23.10.2008. године Владе Републике Србије из којег се види да се тужилац бавио хонорарним радом, а што не утиче на обрачун висине војне пензије, односно пензијског основа, стога што пензијски основ за обрачун висине војне пензије чини месечни износ плате, без пореза и доприноса, за пуно радно време, сагласно одредби члана 191. у вези одредбе члана 96. Закона о Војсци Србије.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник

РС“, бр. 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 20.06.2013. године, 8 У 8470/11

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КО/ВМ